

der er sket Forandringer, ere de skete i modsat Retning af, hvad Landstinget har ønsket. Det gælder f. Eks. om Formueskatten, som Landstinget ikke tidligere har haft at bestille med. Den lød før paa 0,3 p. m., nu lyder den paa 0,5. Det kan heller ikke kaldes Imødekommenhed at opstille en Bestemmelse, hvis U hensigtsmæssighed Landstinget bestandig har hævdet. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Eksempler paa, hvilken praktisk, virkelig effektiv Imødekommenhed der er vist fra det andet Tings Side ved at byde frem paa ny, det man kalder det gamle Grundlag. Som bekendt har Landstinget heller ikke vægret sig ved at erkende, at det kunde være rigtigt, at den fri Kapital kom til at betale noget mere af sine Indtægter, end Erhvervsindtægterne gøre. Landstinget har erkendt det tidligere, men under en Form, som efter Landstingets Mening var mere acceptabel for det, nemlig som en Tillægsskat paa Kapital, Kapitalskat med andre Ord. Mig forekommer det i Virkeligheden, at man under Navn af et Forslag, der hvilede paa samme Grundlag, og som man altsaa maatte forudsætte i det væsentlige stemmende med, hvad der tidligere var fremkommet fra Folketinget, har vedtaget og sendt herop efter den parlamentariske Kommissions Anbefaling et Forslag, som ikke blot ikke paa ethvert Punkt kunde antages at være mere antageligt for dette Ting, men som derimod notorisk paa mange Punkter maatte være mindre antageligt for dette Ting. Det er det, som altsaa kaldes Imødekommenhed. Nu have vi gentagne Gange hørt Udtalelser om, at det andet Tings Forslag ikke er noget Ultimatum, men dermed er i Virkeligheden aldeles intet sagt. Det er saa blevet sagt af andre, at Forslaget var saaledes, at det kunde trænge til og vel ogsaa kunde faa Forbedringer, men dermed er jo heller intet sagt, naar man ikke ved, hvorpaa disse skulde gaa ud, hverken hvilken Retning de skulle have eller hvilken Kvantitet. Det siger altsaa i Grunden intet. Jeg har ikke fra Forslagets Veners Side hørt nogen som helst Udtalelse om, at paa det og det Punkt maatte der forlanges Forandringer. Tilslaget til Forslaget er omtrent absolut. Man har uden videre givet Tilslag paa Forslaget, og saa kunde man siden tale om, hvorvidt der muligvis kunde opnaas det ene eller det andet. Men derimod en Udtalelse om, at Forslaget kun var brugeligt, naar der kom Forandringer deri, har jeg forgæves spejdet efter hos nogen af de Herrer.

Naar nu det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) kom frem med et langt Forsvar for, hvorledes han var kommen til den Stilling, han staar i nu, skal jeg ikke fremkomme med nogen Udtalelse derom eller nogen Kritik deraf. Det forekommer mig, at jeg i dette Ting har hørt adskiligt komme til offentlig Forhandling, som det havde været bedre, om man havde skaanet Tinget for, havde afgjort, beholdt for sig selv. Jeg skal altsaa ikke forfølge det videre. At det ærede Medlem har handlet efter sin bedste Overbevisning, er der vist ikke nogen, som tvivler om, og jeg tror, at Forklaringen af, hvorledes han er kommen til den Stilling, han staar i nu, kunde han meget godt have sparet sig.

Formanden: Det ærede 10de kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

H. N. Hansen: Jeg skal indskrænke mig til at udtale, at jeg ikke har staaet i nogen Forhandlingsforbindelse med nogen af det andet Tings Medlemmer, men kun har bygget mine Udtalelser i Dag paa, hvad der er fremkommet under Sagens Gang. Jeg skal endvidere nævne, at den femaarige Begrænsning, som var paa Tale i denne Sag i det første Aar, blev af Udvalget forladt i det følgende Aar, da det nuværende 12te kongevalgte Medlem ikke var Medlem af dette Ting.

Finansministeren (Scharling): Jeg ønsker ikke at forlænge Forhandlingerne; jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds i, at det kunde være ønskeligt, om Forhandlingerne snarest kunde slutte, for at Udvalget kan komme til at begynde sit Arbejde saa snart som muligt. Men en kort Bemærkning, maa jeg dog tillade mig lige over for en Udtalelse, der kom fra det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som rettede en stærk Bebrejdelse mod Regeringen og særlig mod mig, fordi jeg havde fremsat de Forslag til en Skattereform, som jeg har tilladt mig at forelægge her. Det maatte være Regeringen klart, da den blev dannet, at den maatte se at tage Skattereformen op og se, om den kunde føre den videre frem, end det var lykkedes gennem de fire foregaaende Aar. Nu kunde jeg til Gengæld, for de Spørgsmaal det ærede Medlem rettede til mig, fristes til at spørge om: Naar de otte, for at blive ved dette Udtryk, i Foraaret udtalte en Forventning om, at